

него, намѣриха слугата дѣдо Панко, че се рови нѣщо въ градината и го наобиколиха:

— Казвай сега, старо харо! — закани се Коста, преправейки се на строгъ. — Ти си хитра лесица и всичко знаешъ. Казвай, какви бѣха тѣзи заплата и защо дойдоха?

Старецътъ ги изгледа единъ по единъ, за да се убеди, че сж все надеждни младежи, и едва тогава отговори:

— Търсѣха дяконъ Левски.

— Дяконъ Левски ли? — зачудиха се ученицитѣ. — Че защо пъкъ ще го търсятъ въ училището ни?

— Ами че нали тука бѣше! — настави дѣдо Панко. — Той бѣше преоблеченъ, като богатъ турчинъ.

Тази истинска случка е станала въ края на априль 1872 година.

Змей Горянинъ

Кокчетата трептятъ засмѣни предъ мене свежи, натопени. И сякашъ въ нѣкаква омая, тѣ шепнатъ въ тихата ми стая: — Ний цѣвнахме въ далеченъ край, де алень макъ цѣвти презъ май, въ прѣстѣта, де спятъ борци безбройни, загинали въ полята бойни. Ний цѣвнахме вѣвъ ранна пролѣтъ, де свѣщи палятъ и се молятъ, съ молитва свята на устата,

на Македония чедата. Тамъ, надъ героитѣ умрѣли, разцѣвнахме се снѣжнобѣли — цѣвта на свидната имъ младостъ, на тѣхната безкрайна радостъ, че виждатъ сбжднатъ блѣнъ заветень: оковитѣ сж вече снети на родината — мжченица. Съ усмивка горда на царица тя вѣе българския стягъ надъ свѣтлия Егейски брѣгъ.

Ст. Цанкова Стоянова